

РЕШЕНИЕ

№ 1906

гр. Варна, 16.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ, в публично заседание на десети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Марин Г. Маринов

Членове: Елина Пл. Карагьозова
Ралица Ц. Райкова

при участието на секретаря Мария Д. Манолова
като разгледа докладваното от Ралица Ц. Райкова Въззивно гражданско дело
№ 20213100502295 по описа за 2021 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

Производството е образувано по постъпила въззивна жалба вх. № 295 338/29.07.2021г., подадена от В. В. ВЛ., ЕГН *****, с адрес: ***, действаща чрез адв. С.Й. Д. от САК, **срещу** Решение № 262159/ 05.07.2021г., постановено по гр.д. № 7965/2020 г. на Районен съд – Варна, 9-ти съдебен състав, **В ЧАСТТА**, с която е прието за установено на основание чл. 422, ал. 1 вр. чл. 415, ал. 1, т. 1 от ГПК вр. чл. 10 от ЗПК вр. чл. 430, ал. 1 и ал. 2 от ТЗ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, в отношенията между страните, че В. В. ВЛ., дължи на „ОТП Факторинг България“ ЕАД, ЕИК 202317122, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Княз А. Дондуков“ № 19, ет. 2 сумите, както следва: 1./ **812.93 евро** /осемстотин и дванадесет евро и деветдесет и три евроцента/ – главница по договор за текущо потребление от дата 19.02.2010г., сключен между ответника и „Банка ДСК“ ЕАД, ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 417 от ГПК в съда – 01.06.2015г. до окончателното погасяване на задължението; 2./ **128.79 евро** /сто двадесет и осем евро и седемдесет и девет евроцента/ – договорна лихва, начислена за периода от 19.02.2014г. до 01.06.2015г., които суми са прехвърлени в полза на ищеца с приложение № 1 към договор за цесия от 03.05.2016г., за които суми е издадена заповед за незабавно изпълнение на парично задължение по чл. 417 от ГПК с № 3343/04.06.2015г. по ч. гр. д. № 6336 по описа за 2015г. на РС-Варна. С решението жалбоподателката е осъдена да заплати и сторените в заповедното и исковото производство разноски.

В жалбата се излага, че решението е неправилно и необосновано, както и постановено при съществено нарушение на процесуалните правила. На първо място сочи, че решението е постановено по недопустими искове и моли да бъде обезсилено, а в условията на евентуалност – отменено. Излага следните доводи за недопустимост, като твърди, че „ОТП Факторинг България“ ЕАД не разполага с процесуална легитимация да предяви иска по чл. 422 ГПК, доколкото исковото производство е продължение на заповедното, в което заявител е банка. Именно в полза на „Банка ДСК“ ЕАД е издадена заповед за незабавно изпълнение на парично задължение по чл. 417 ГПК въз основа на извлечение от счетоводните книги на банката. Соци, че разпоредбата на чл. 417, ал. 2 ГПК предвижда облекчена процедура на лимитативно изброените в нея субекти - държавни учреждения, общини и банки да получат заповеди за незабавно изпълнение, когато вземането им се основава на документ или извлечение от счетоводни книги, с които се установяват вземанията на посочените субекти. Искът за установяване на вземането по издадената заповед за незабавно изпълнение може да се предяви отново само от лимитативно изброените субекти, в случая - от същата или друга банка. В конкретния случай ищецът „ОТП Факторинг“ ЕАД обосновава вземането си с договор за цесия, сключен между него и „Банка ДСК“ ЕАД. Ищецът твърди, че е придобил процесното вземане по заповедта за незабавно изпълнение и изпълнителния лист, издаден по чл. 417 ГПК в полза на „Банка ДСК“ ЕАД, но няма качеството „банка“, за да се легитимира като ищец в настоящото производство, което е продължение на заповедното по чл. 417 ГПК и в което заповедта за изпълнение и изпълнителния лист са издадени в полза на банкова институция - „Банка ДСК“ ЕАД. В условията на евентуалност сочи, че решението следва да бъде отменено, поради следното: вземането срещу жалбоподателката не било редовно цедирано от банката към „ОТП Факторинг България“ ЕАД. Не са представени доказателства от „ОТП Факторинг България“ ЕАД, че напълно е изплатил покупната цена по сметката на Банката съобразно уговорената клауза в договора за цесия за настъпването на прехвърлителното действие. Сключеният между „Банка ДСК“ ЕАД и „ОТП Факторинг България“ ЕАД договор за цесия има характера на РАМКОВ договор за цесия, който обаче не разполага със собствен транслативен ефект, като нямало сключен отделен договор само по отношение на ответницата. Липсвала индивидуализация на вземането, което се прехвърля. Цесията не била и редовно съобщена на жалбоподателката. ВРС следвало да обсъди и предсрочната изискуемост, доколкото от датата на настъпването се дължи само главницата, но не и лихви и други вземания, уговорени в договора. Ако се приеме, че ответницата е била уведомена за предсрочната изискуемост на твърдяната дата - 15.01.2015г., то недължими са претенциите за договорни лихви от 15.01.2015г. до 01.06.2015г. В открито съдебно заседание, въззивникът не се явява и не се представлява от процесуален представител.

В срока по чл. 263, ал.1 ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от въззиваемата страна „ОТП Факторинг България“ ЕАД, която счита, че обжалваното решение в посочената част е правилно, законосъобразно и постановено при пълнота на доказателствата. Соци, че искът е допустим, като това е в съответствие с актуалната практика на ВКС. Соци, че договорът за цесия е действителен и възраженията, които се

правят са преклудирани, а и освен това жалбоподателката нямала правен интерес да ги прави. Уведомлението за настъпилата цесия следвало да се счита за извършено с връчването на преписа от исковата молба. Моли за потвърждаване на решението в обжалваната част и за присъждане на разноски. В открито съдебно заседание, страната се представлява от процесуален представител, който оспорва въззивната жалба, поддържа подадения отговор, представя списък с разноски и моли съда да постанови решение, с което да потвърди първоинстанционното такова.

За да се произнесе по подадената въззивна жалба, настоящият състав съобрази следното:

Първоинстанционното производство пред РС – Варна е образувано по предявен от „ОТП Факторинг България“ ЕАД, ЕИК 202317122, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Княз А. Дондуков“ № 19, ет. 2, против В. В. ВЛ., ЕГН *****, с адрес: ***, обективно кумулативно съединени положителни установителни искове с правно основание чл. 422, ал. 1 вр. чл. 415, ал. 1, т. 1 от ГПК вр. чл. 10 от ЗПК вр. чл. 430, ал. 1 и ал. 2 от ТЗ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за приемане за установено в отношенията между страните със сила на пресъдено нещо, че ответникът дължи на ищеца сумите, както следва: 1./ 812.93 евро – главница по договор за текущо потребление от дата 19.02.2010 г., сключен между ответника и „Банка ДСК“ ЕАД, ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 417 от ГПК в съда – 01.06.2015г. до окончателното погасяване на задължението; 2./ 144.18 евро – договорна лихва, начислена за периода от 19.02.2014г. до 01.06.2015г.; 3./ 72.09 евро – лихвена надбавка за забава, начислена върху главницата за периода от 03.04.2014г. до 01.06.2015г. и 4./ 60.00 евро – такси и разноски по кредита, които суми са прехвърлени в полза на ищеца с приложение № 1 към договор за цесия от 03.05.2016г., за които суми е издадена заповед за незабавно изпълнение на парично задължение по чл. 417 от ГПК с № 3343/04.06.2015г. по ч. гр. д. № 6336 по описа 2015г. на РС-Варна.

В исковата молба се твърди, че по заявление на ищеца срещу ответника за процесните суми е издадена заповед за незабавно изпълнение на парично задължение по чл. 417 от ГПК. Срещу същата е подадено възражение по чл. 414 от ГПК, което е обусловило предявяването на настоящите установителни искове. Ищецът поддържа, че на 19.02.2010г. между „Банка ДСК“ ЕАД и ответника бил сключен договор за кредит за текущо потребление, по силата на който дружеството предоставило на ответника паричен заем в размер от 3000.00 евро, която сума е усвоена от кредитополучателя напълно по банков път. Поддържа се, че кредитът е сключен за срок от 60 месеца. Между страните било уговорено заетата сума да се погасява чрез частични плащания на всяко 19-то число на месеца, съобразно погасителния план, неразделна част от договора, като крайният срок бил 19.02.2015г. Твърди се, че срещу кредитирането на ответника последният се задължил да заплати възнаграждение на банката под формата на договорна лихва. Уговореният лихвен процент е бил 12.45%, а ГПР – 14.63%. Твърди се, че цедентът е обявил кредита за предсрочно изискуем на 19.12.2014г. С оглед на изложеното и липсата на последващи

плащания се твърди, че ответникът дължи на кредитора стойността на главницата и акцесорните вземания в предявените размери и периоди. С оглед забавата дължи и законна лихва също в предявените размери и периоди. Твърди се още в исковата молба, че с договор за цесия от 03.05.2016г. на ищеца били прехвърлени всички вземания по процесния договор за потребителски кредит, за което длъжникът бил уведомен и което легитимира ищеца. По същество моли за уважаване на предявените искове и присъждане на сторените съдебно-деловодни разноски.

В срока по чл. 131 от ГПК ответникът не е депозирал писмен отговор на сезиралата съда искова молба. В проведеното открито съдебно заседание, ищецът редовно призован, чрез юрк. М.В. поддържа исковата молба и моли за уважаване на предявените искове по основание и размер. Ответникът, редовно призован за същото съдебно заседание, не се явява и не се представлява. С молба от 08.02.2021г. инвокира възражение за недопустимост, по което съдът се е произнесъл вече с протоколно определение от същата дата, оспорва иска по основание и размер и моли за присъждане на адвокатски хонорар по чл. 38, ал. 2 от ЗА, като прави и възражение за изтекла в негова полза погасителна давност.

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259, ал.1 ГПК, от активно легитимирано лице, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, процесуално допустима е и отговаря на останалите съдържателни изисквания на чл.260 и чл. 261 ГПК и **следва да бъде разгледана по същество.**

Съгласно чл.269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част. В обхвата на така посочените въззивни предели, ВОС намира обжалваното решение за валидно и допустимо. Спазени са процесуалните срокове за подаване на възражение по чл. 414 ГПК и предявяване на иск по реда на чл. 422 ГПК. По отношение на неправилността на първоинстанционния съдебен акт, съобразно разпореждането на чл.269, ал.1 изр.второ ГПК, въззивният съд е ограничен от посочените в жалбата оплаквания. Релевираните от въззивника такива се свеждат до неправилност на изводите на първоинстанционния съд.

Въззивната жалба разгледана по същество се явява **неоснователна**, при прието за установено следното от фактическа и правна страна:

От фактическа страна, съдът приема за установено следното:

Видно е от приобщеното ч. гр. д. № 6336/2015г. по описа на ВРС, 39 състав, че в полза на „Банка ДСК“ ЕАД е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по реда на чл. 417 ГПК срещу ответника за сумите, както следва: 812.93 евро, представляваща главница по договор за кредит от № 11/1818801 от 19.02.2010г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение в съда – 01.06.2015г. до окончателното погасяване на вземането; 144.18 евро – договорна лихва за периода от 18.02.2014г. до 01.06.2015г.; 72.09 евро – лихвена надбавка за забава за периода от 03.04.2014г. до 01.06.2015г. и 60.00 евро – такси и разноски към 01.06.2015г. За същите суми е заведен и установителния иск. Заповедта е връчена на

длъжника, който в срок е подал възражение. Исковата молба е подадена в срока по чл. 415, ал. 4 ГПК.

Видно от Договор за текущо потребление от 19.02.2010г., сключен между „Банка ДСК“ ЕАД и ответника, кредитодателят е предоставил потребителски кредит на ответника в размер от 3 000.00 евро. Общата стойност на плащанията възлиза на 4 130.00 евро. Констатира се още, че страните са уговорили кредитополучателят да заплаща на кредитодателя възнаграждение за ползването на заетата сума в размер на уговорената възнаградителна лихва, формирана от базов лихвен процент за този вид кредит, определян периодично от кредитодателя, и надбавка, която може да бъде намалена с отстъпка. Базовият лихвен процент е 6.19 %, а стандартната надбавка е в размер на 6.26 % или лихвения процент по кредита е общо 12.45% при ГПР 14.63%. Договорено е сумата да бъде изплатена разсрочено посредством 60 броя месечни анюитетни погасителни вноски с падеж на всяка една 19-то число на месеца, като падежът на последната вноска, видно от погасителния план е 19.02.2015г. Страните са уговорили също в чл. 19.1 ОУ към договора, че в случаите на забава главницата се олихвява с договорената лихва, увеличена с наказателна надбавка от 10 /десет/ процентни пункта, както и че кредиторът прилага такси и комисионни, съгласно действащата към датата на събиране на съответното плащане Тарифа на „Банка ДСК“ ЕАД за такси и комисионни – арг. от чл. 23.2 от ОУ.

Приет е Рамков договор за продажба на вземания /цесия/ от 03.05.2016г., сключен между „Банка ДСК“ ЕАД като цедент и „ОТП Факторинг България“ ЕАД като цесионер и Приложение № 1 от 09.06.2016г. към процесния рамков договор за цедиране на задължения, в който са описани конкретните прехвърлени вземания, като на л. 29 от делото фигурира ответникът В. В. ВЛ.. Представено е и пълномощно /л. 27/, от което се установява, че цедентът е овластил цесионера-ищец да доведе до знанието на ответника за новия титуляр на вземанията.

По делото са ангажирани и уведомления по чл. 99, ал. 3 от ЗЗД, адресирани до В. В. ВЛ., както и обратни разписки, от които обаче не може да се констатира датата на връчването им.

От ангажираното експертно заключение по ССЧЕ се установява, че главницата е усвоена от ответника по банков път на 19.02.2020г., като по сметката му е постъпила сумата от 5 859.00 лева, които се равняват на 3 000.00 евро по курс 1.9583 за едно евро. Общата сума, която ответникът е погасил по кредита възлиза на 3 456.44 лева, като плащанията са преустановени на 11.09.2014г., видно от констативно-съобразителната част на заключението и при ищеца не са отразени извършени плащания по процесното задължение към датата на устните състезания пред РС-Варна. Платената от ответника сума е послужила за погасяване на част от вземането за главница, а именно 2217.07 лева; част от вземането за договорна лихва – 1028.74 лева; част от вземането за наказателна лихва за забава – 180.63 лева и сумата от 30.00 лева, капитализирана към главницата такса изискуемост. Актуалният размер на вземанията на ищеца е, както следва: 812.93 евро – главница, като вещото лице уточнява, че при кредитора към заетата и усвоена сума от 3000.00 евро, на 22.12.2011г. е капитализирана

и такса предсрочна изискуемост от 30.00 евро, т.е. начислената при кредитора главница е 3030.00 евро; редовната лихва за периода от 19.02.2014г. до 01.06.2015г. е 144.18 евро; лихвената надбавка за забава за периода от 03.04.2014г. до 01.06.2015г. – 72.09 евро, а таксатата изискуемост, начислена на 15.01.2015г. – 60.00 евро.

От правна страна:

Исковете по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК, са процесуално допустими, предявени в хипотезата на чл. 415, ал. 1, т. 1 вр. чл. 415, ал. 4 ГПК след издаване на заповед за незабавно изпълнение на парично задължение по чл. 417 от ГПК с № 3343/04.06.2015 г. по ч. гр. д. № 6336 по описа за 2015 г. на РС-Варна и депозиране в срок на възражение срещу нея от длъжника.

В настоящото производството ищецът следва при условията на пълно и главно доказване да установи, че между цедента му и ответницата по делото е сключен договор за кредит, съдържащ твърдените права и задължения /размер, срок, падеж, лихви, такси и др./, в това число и предаване на заемната сума от кредитора на кредитополучателя, както и че вземането е надлежно прехвърлено по договор за цесия на ищеца. Следва да установи още размера на претенциите за главница и лихви, както и твърденията си за настъпила предсрочна изискуемост на кредита. Ответникът, от своя страна, следва да установи правоизключващите си възражения или че е изправна страна, т.е. че е налице погасяване на задължението.

В случая не се оспорва наличието на договорна връзка между „Банка ДСК“ ЕАД и ответницата по силата на сключения между тях Договор за текущо потребление от 19.02.2010 г., както и усвояването на отпуснатата със същия сума от кредитополучателя в размер на 3000 евро или 5 859 лева. Наведените с жалбата оплаквания касаят легитимацията на ищеца по предявените искове, прехвърлителния ефект на договора за цесия и надлежното уведомяване на въззивника за прехвърлянето.

По възражението на въззивника за липса на процесуална легитимация на ищеца да предяви искове по чл. 422 в хипотезата на прехвърляне на процесните вземания с договор за цесия, след издаване на заповедта за изпълнение в полза на кредитора – банка, на цесионер, който не притежава същото качество, съдът намира, че същите са преклудирани, доколкото възражението е наведено за пръв път с молба от 08.02.2021г. след изтичане на срока по чл. 131, ал.1 от ГПК. Доколкото, обаче, процесуалната легитимация е абсолютна процесуална предпоставка, за която съдът следи служебно, следва да се отбележи, че по същество възражението е неоснователно по мотиви, сходни на вече изложените от районния съд по този въпрос. В диспозитива на т. 4г от Тълкувателно решение № 4/2013г. на ОСГТК на ВКС по въпросите за заповедното производство, а и в мотивите към нея изрично е посочено, че когато се иска издаване на заповед за изпълнение по чл. 417, т. 2 ГПК от частен правоприменик на кредитора /банка, държавно учреждение, община/, той следва да притежава същото особено качество, за да получи заповед за незабавно изпълнение. Приложимостта на т. 4г от ТР № 4/2013 е ограничена само в хипотезите на настъпило частно правоприменение преди подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение

въз основа на документ до издаването на заповедта, но не и в последващото исково производство по чл. 422 ГПК. Процесуално недопустимо е прилагането по аналогия - и за исковото производство, на посоченото в т. 4г от ТР ограничение относно субектите, легитимирани да се снабдят с изпълнително основание по реда на чл. 417, т. 2 ГПК, след като вземането е прехвърлено след получаване на заповед за незабавно изпълнение от надлежния кредитор. Поради това и предявените след издаване на заповедта искове от частния правомъприемник на кредитора, който не притежава качеството банка, са процесуално допустими, а доводите на жалбоподателя в тази насока са неоснователни.

По отношение на оспорването на прехвърлителния ефект на сключения договор за цесия между „БАНКА ДСК“ ЕАД и ищеца, настоящ въззиваем, с твърдения за липса на доказателства за пълното изплащане на определената по него покупна цена, както и липсата на индивидуализация на вземанията срещу ответницата, настоящият състав намира следното:

Видно от текста на договора за цесия от 03.05.2016 г., на „ОТП Факторинг България“ ЕАД са прехвърлени портфейл от вземания по сключени договори за кредит. Конкретните данни за вземането, основанието от което произтича и ЕГН на длъжника са описани в Приложение № 1, представляващо неразделна част от Договора. Прехвърлянето на вземанията, предмет на договора за цесия е изрично потвърдено от цедента с писмо до ищеца, приложено по делото. Освен в Приложение № 1 към договора за цесия, вземането срещу ответницата е индивидуализирано и в изпратеното до нея уведомление за прехвърлянето, за подаването на което цедентът е изрично упълномощен с пълномощно от 09.06.2016 г. При това съдът счита, че вземането, предмет на цесията е индивидуализирано в достатъчна степен, така че да е ясно от какво произтича и какъв е неговият размер. Договорът за цесия е валиден и предвид това, че в него е посочена и цена на прехвърлените вземания /§ 3, чл. 3/, а обстоятелството дали реално същата е заплатена или не, не касае действителността на договора. Цена е била уговорена и прехвърлянето е възмездно, а изпълнението на задължението на цесионера да плати цената не е предмет на настоящия спор.

Изводите на първоинстанционния съд за надлежно уведомяване на длъжника за извършеното цедиране, се преценяват от въззивния състав като правилни. Прехвърлянето на вземане е договор, с който кредиторът на едно вземане го прехвърля на трето лице. За сключването му се изисква съгласие на страните по него - цедент (стар кредитор) и цесионер (новия кредитор). С постигането на същото, цесията произвежда своето действие, независимо от това, че за да се консолидира същата следва да бъде съобщена на цедирания длъжник. Като приложение към исковата молба е представено и уведомление отправено до длъжника. Съобразно константната практика на ВКС не съществува пречка цедирането на вземане да бъде съобщено с връчване на исковата молба, стига уведомлението да представлява приложение към нея. Видно от приложеното по делото съобщение преписът от исковата молба, ведно с приложенията към него е бил надлежно връчен на ответницата, сега въззивник, поради което следва да се приеме, че последната е уведомена за извършеното

прехвърляне.

По тези съображения фактическият състав на прехвърлянето, съгласно чл. 99, ал. 3 ЗЗД е консолидиран. Уведомяването има отношение единствено с оглед лицето, на което длъжникът дължи плащане, съобразно чл. 99, ал. 4 ЗЗД, доколкото оповестяването е с оглед действие на договора спрямо трети лица и длъжника. Поначало подобно възражение има смисъл, при наличие на твърдения от страна на длъжника, че е извършвал плащания в полза на цедента (каквито в настоящия случай не се установяват), но не влияе на действителността на самия договор за прехвърляне на вземането.

Поради изложеното, въззиваемият се явява носител на ликвидно и изискуемо вземане, основано на неплатени задължения по Договор за кредит за текущо потребление от 19.02.2010 г., с настъпил краен падеж (19.02.2015 г.), което му е било прехвърлено с представения договор за цесия от 03.05.2016 г.

Актуалният размер на процесните вземания е установен с проведената по делото съдебно-счетоводна експертиза, неоспорена от страните, която се кредитира като обективно и компетентно дадена. Предвид настъпилия краен падеж на всички вноски по кредита, не следва да се изследва въпроса за упражняване правото да се обяви същият за предсрочно изискуем. След отчитане на извършените от длъжника плащания в общ размер на 3 456.44 лв. се установяват дължими: главница в размер на 812.93 евро, като вещото лице уточнява, че при кредитора към заетата и усвоена сума от 3000.00 евро, на 22.12.2011г. е капитализирана и такса предсрочна изискуемост от 30.00 евро, т.е. начислената при кредитора главница е 3030.00 евро; редовната лихва за периода от 19.02.2014г. до 01.06.2015г. е в размер на 144.18 евро. Дължимостта на претендираната договорна лихва не е обвързана с предсрочната изискуемост на кредита, доколкото същата е уговорена като възнаграждение за ползвания кредит в чл. 8 от договора. Що се отнася до размера ѝ, съдът намира за правилни изводите на първостепенния съд досежно нищожността на клаузата за „такса изискуемост“ като неравноправна по смисъла на чл. 21, ал.1, вр. чл. 10а, ал.2 ЗПК и на основание чл. 272 ГПК препраща към мотивите на обжалвания акт в тази му част. Поради това правилно сумата от 30 лева за погасяването на посочената такса като част от капитализирана главница е прихваната за погасяване на задължението за договорна лихва, при което размерът на същата възлиза на 128.79 лв.

По изложените по-горе съображения, атакуваното първоинстанционно решение като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено в обжалваната му част.

В останалата отхвърлителна част решението на първоинстанционния съд не е обжалвано и не е предмет на инстанционен контрол. Същото е влязло в сила.

По разноските в производството:

Разноски се следват на въззиваемата страна за въззивната инстанция съобразно отправеното искане и представения списък по чл. 80 от ГПК. В случая се претендира юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лева за процесуално представително по въззивното дело, като с оглед материалния интерес и осъществената защита съдът намира,

че на въззиваемата страна следва да се присъдят 150 лева на основание чл. 25, ал.1 НПП, вр. чл. 78, ал.8 и ал.3 ГПК.

С оглед изхода от спора пред настоящата инстанция решението в частта за разноските пред заповедния и исковия съд не подлежи на ревизиране. Водим от горното, съдебният състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 262159/05.07.2021г., постановено по гр.д. № 7965/2020 г. на Районен съд – Варна, 9-ти съдебен състав, **В ЧАСТТА**, с която е прието за установено на основание чл. 422, ал. 1 вр. чл. 415, ал. 1, т. 1 от ГПК, вр. чл. 10 от ЗПК, вр. чл. 430, ал. 1 и ал. 2 от ТЗ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, в отношенията между страните, че В. В. ВЛ., дължи на „ОТП Факторинг България“ ЕАД, ЕИК 202317122, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Княз А. Дондуков“ № 19, ет. 2 сумите, както следва: 1./ **812.93 евро** /осемстотин и дванадесет евро и деветдесет и три евроцента/ – главница по договор за текущо потребление от дата 19.02.2010г., сключен между ответника и „Банка ДСК“ ЕАД, ведно със законната лихва върху сумата, считано от датата на подаване на заявлението по чл. 417 от ГПК в съда – 01.06.2015г. до окончателното погасяване на задължението; 2./ **128.79 евро** /сто двадесет и осем евро и седемдесет и девет евроцента/ – договорна лихва, начислена за периода от 19.02.2014г. до 01.06.2015г., които суми са прехвърлени в полза на ищеца с приложение № 1 към договор за цесия от 03.05.2016г., за които суми е издадена заповед за незабавно изпълнение на парично задължение по чл. 417 от ГПК с № 3343/04.06.2015г. по ч. гр. д. № 6336 по описа 2015г. на РС-Варна.

В необжалваните части, решението е влязло в сила.

ОСЪЖДА В. В. ВЛ., ЕГН *****, с адрес: ***, да заплати на „ОТП Факторинг България“ ЕАД, сумата от **150 лева /сто и петдесет лева/**, представляваща сторени в настоящото производство разноски за юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване по аргумент на чл. 280, ал. 3 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____